

Срѣщата биде трогателна — още повече при туй обстоятелство. Баща и синъ се познаха, прѣгърнаха се трепетно и крѣпко и се просълзиха — първиятъ много повече.

Дѣдо Генко разправи на високъ гласъ и подробно всичко, що бѣ изпатилъ, и довърши:

— Ама работа ми отвориха на край врѣме хх!... Тевекелъ толкова не му мислѣхъ изъ пѣтя. Съсипахъ се и тукъ да мисля!... Синко, кѣдѣ ли шѣхъ тая нощъ да се лутамъ изъ улицитѣ и да спя?!...

Бойковски иска хиляди пѣти извинение отъ баща си, разтуши го, каза му, че получилъ писмото и му обясни, какъ станало съ телеграмата:

Около 5 часѣтъ разсилниятъ занесѣлъ телеграмата въ канцеларията му. Като го нѣмало тамъ — той билъ въ отпускъ — отишѣлъ у дома му, но и тукъ го не намѣрилъ. Господжата отворила телеграмата и пратила слугата, дѣто, дѣто, да намѣри по-скоро господаря си. Едвамъ къмъ 6½ часѣтъ слугата го намѣрилъ у Панатовото кафене, той се метналъ на първия файтонъ, който му се изпрѣчилъ, и долетѣлъ на станцията.

Бойковски не изказа всичко, защото го не знаеше: прѣди да го намѣри, слугата бѣ ходилъ у една модистка да занесе шапка, която господжата вече втори пѣтъ връщаше, защото я не харесва, и — у шивачка да поправи вечъ трети пѣтъ новия ѝ фустанъ.

Най-послѣ, всичко се уреди. Старецътъ се успокои. Нали намѣри сина!

Сега дѣдо Генко прочете цѣлия поменикъ отъ имена на домашни, роднини, съсѣди, приятели — велики и мали отъ Бойково — които пращаха много здраве и армаганъ на Григора.

А Боже мой, още колко имаше да говори!... От прѣди толкова врѣме не бѣха се виждали! Бащата бѣше много развълнуванъ. Искаше му се много да изкаже, но... не можеше: сѣкашъ, всичко отъ ума се прѣтрупало на езика, схванало го, та не може да се изкаже и най-обикновеното нѣщо, пакъ и изказаното не излизаше тѣй добрѣ.